

คำกลอนบรรยายธรรม โดย กวัญ กวัญ ก ข

มกุฏยารวณนาทรอนรณานุสร

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

น.ย.

๒๙๔.๖๑๕

ก๖๕๒ก

โดย จักรกฤษณ์

พิมพ์ที่ กรุงเทพมหานคร

๘ สิงหาคม ๒๕๐๕

คำกถอนบรรณวชิรารวมเกี่ยวกับ ก ข

มฤคยวชิรารวม

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานสถาปนากิจศก

นายถย จ้วนสุวรรณ

๓ เมรุวัดพระพิเรนทร์ จังหวัดพระนคร

๘ สิงหาคม ๒๕๐๕

คำนำ

เนื่องในงานสถาปนาประชาคมชาวมอญ จังหวัดฉะเชิงเทรา กำหนด
งาน ณ วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๕ ณ เมรุวัดพระพิเรนทร์ จังหวัด
พระนคร เจ้าภาพได้มาติดต่อขอรับเจ้าหน้าที่ยกของวรรณคดีและ
ประวัติคำศัพท์ กรมศิลปากร พร้อมของภาคศิลปวัฒนธรรมเรื่อง
คำกลอนบรรยายธรรมด้วยใบปลิว ก ข และสมุดของวรรณนา
หรือมรดกชาวมอญ เพื่อแจกแก่พุทธบริษัทในวงมณฑล กรม
ศิลปากรมีความยินดีอนุญาตให้คัดพิมพ์แจกจ่าย ได้ดังประสงค์

หนังสือคำกลอนบรรยายธรรมด้วยใบปลิว ก ข และ
สมุดเจ้าพระจำบรรณวงศ์ใบปลิว กรมพระยาตำราพระอักษรภาค ๓
ให้คัดพิมพ์เป็นครั้งแรกสำหรับแจกแก่พระภิกษุสามเณรใน
เขตศาลเจ้าพรหม พ.ศ. ๒๕๖๔ และได้ทรงอธิบายไว้ว่า

“กลอนบรรยายธรรมเรื่องนี้ ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง
เป็นแน่ชัดทราบได้โดยอำนาจหนังสือว่าเป็นพระภิกษุ และแต่ง
เมื่อปลายรัชกาลที่ ๓ หรือต้นรัชกาลที่ ๔ ผู้แต่งประสงค์จะให้
เป็นหนังสือสำหรับอ่านเองกับหนังสือปลุก ก กา ซึ่งพิมพ์
แบบเวียนอักษรตั้งแต่โบราณ เขาคัดลยัญชนะคงพิมพ์กระ

ไม่เชื่อ ยืนยันใจว่าเหตุปราศจากศกคามหวังในเวธาคาย
 แลเมื่อคายแล้ง ถ้าปรโตกนจริง ยืนยันจะได้รับศกคามเต็มใจ
 คือไปอีกในภายหลัง ถ้าโดยว่าปรโตกนนั้นห้ามจริงดังกล่าว
 แล้งไม่ มีเช็ดหรืออยู่ไม่เช็ด ก็จะไม่พิเศษอะไรจากกัน หรือ
 ถ้าจะว่าไปศกคามจริง มีเช็ดจะดีกว่าไม่เช็ด เพราะยังมี
 มีใจชุ่มชื่นในเวธาคาย ฝ่ายที่ไม่เช็ดนั้นจะได้รับศกคาม
 ว่าเหตุใจ

อนึ่ง ถ้าปรโตกนไม่จริง บุญบาปก็ควรทำลงไป นอก
 จากที่จะได้รับผลในภพนั้นแล้ว ก็จะไม่ได้รับผลอันใด
 อีกต่อไปเมื่อคายแล้ง เพราะเหตุที่ศกคามนั้นแล้ง ขอให้
 ผู้ท่านจงไตร่ตรองดูให้ดี หรือจะถือว่าปรโตกนไม่จำเป็นก็ยังมี
 เกิดใหม่ในชาติหน้าเป็นมนุษย์ในโลกนี้อีกก็ได้ ซึ่งดีที่กระทำ
 ก็คงจะเป็นอันได้รับผลเมื่อคายแล้งเหมือนกัน ที่เช็ดก็เช่น
 ที่เท่ากับเชื่อว่าคายแล้งอยู่ณตนเอง เพราะว่าเกิดใหม่ก็เป็น
 คนอื่นต่างหาก ผลของกรรมที่กระทำลงในชาติที่เท่ากันไป
 โลกกับคนอื่น ผู้ทำกรรมนั้นคายแล้งก็สูญไปไม่ได้รับผลอันใด
 ด้วยตัวเอง หรือผู้ท่านจงเช็ดเชื่อศกคามศกคามขอใจของ
 คน ๆ หนึ่ง

ท่อม จ้วนสุวรรณ

ชาติ พ.ศ. ๒๔๗๘

มรณะ พ.ศ. ๒๕๐๕

สงวนลิขสิทธิ์ในชื่อและภาพลักษณ์ของพระพุทธรูป

ประวัติสังเขป

พลเอก จอมสุโขทัย เป็นบุตรคนที่ ๒ ของปู่จอม ขำ
พล เกิดเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๔๖๒ ที่บ้าน
พล.ศ. ๒๔๘๗ ณ บ้านศรีนครินทร์ ปัจจุบันเรียกว่าซอยเทศบาล
ตำบลถนนศรีทอง อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
รวมต้องเรียนชั้น ๕ คม คอ.ศ.๒

-
๑.	นางเพ็ญ	จอมสุโขทัย	ตง.เอกกรดม
๒.	นายสนม	จอมสุโขทัย	ตง.เอกกรดม
๓.	นางเพ็ญ	จอมสุโขทัย	ตง.เอกกรดม
๔.	นายสนม	จอมสุโขทัย	ตง.เอกกรดม
๕.	นางเพ็ญ	จอมสุโขทัย	ตง.เอกกรดม

พลเอกเป็นร่างท้วมกำยำสูง และต้องรับพรหม ตาม
ผู้ใหญ่หลายคนเคยสรรเสริญพลเอกว่า นายสนมเป็นช่างตีเหล็ก
ฝีมือดีเป็นพิเศษคนหนึ่ง หากตัวจับได้ยาก เคยทำงานช่าง
ตีเหล็กที่ห้าง เอชบี แชนซัน และห้าง เอช. เอ. บี. และต่อมา
ได้มาสร้างงานทำของตนเองกับภรรยาชื่อ นางรื่น จอมสุโขทัย
ซึ่งได้ตง.เอกกรดมไปเอง พลเอกมีบุตรกับนางรื่น ๒ คน และ
มีบุตรกับนางสนมอีก ๓ คน ซึ่งเป็นพี่น้องต่างของนางรื่นอีก ๒ คน
รวม ๕ คน

บุตรเกิดกับนางธม	}	๑. นางฉัตรธำรยทร	
		(ถนิม รัตนเกษ)	ตั้งแก่กรรม
		๒. นายเวก จักรอุทัย	ยังมีชีวิตอยู่
บุตรเกิดกับนางฉัตร	}	๓. นายสุทร จักรอุทัย	ยังมีชีวิตอยู่
		๔. นางฉัตรศักดิ์ แสงวิจิตร	

พ่อทอม จักรอุทัย ฐานมบุตรกษัตริย์นางสุทัศน์
 เทพธิดาราม องค์เจ้าพระอมริต (แก้ว) เป็นพระอัยยิกา
 ค้อมมาดำรงราชวงศ์ได้นามบุตรธิดา และไป ๆ มา ๆ อยู่ใน
 รัชสมัยสมเด็จพระเจ้าบรมโกศ พระองค์ทรงมีพระอัยยิกา
 เป็นพระอัยยิกา เห็นว่าเป็นบุตรในเจ้าอินทรี จึงได้ทรง
 ให้เขาเป็นโอรส เป็นพระยาสุรสีห์ทวี ประมาณ ๒๐
 กว่าปี มาตอนหลังไม่เห็น จึงย้ายจากพระวิหารมาอยู่
 ศาลาการเปรียญวัดสุทัศน์เทพวราราม

เมื่อฉก ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๕ ประมาณ ๑๖.๐๐ น.
 เริ่มมีอาการป่วย นึกอยากจะไปพักที่บ้านบุตรชาย ๆ จึงมารับ
 ไป และได้เริ่มมีอาการถึงฉก ๒๕ เมษายน ๒๕๐๕ เวลา
 ๒๕.๓๐ น. จึงตั้งแก่กรรมที่บ้านบุตรชายที่หอจตุรพักตรพิมาน
 ตั้งศาลาการเปรียญ ศาลาจอมนอายุได้ ๗๕ ปี กับ ๕ เดือน

หน้าปก

เลขที่พิมพ์ ก. ๕

บรรยายธรรมเทศน์ด้วยตัว ก ข

พิมพ์ที่
 กรุงเทพฯ
 เลิศพระที่นั่งราช
 เล่มที่
 ก. ๕

๑ ข้าไท่คุณพระธรรม

ถันอันจำกัคนัฎญา

ทรงไว้โมเสธา

ซึ่งความชอบประภมการ

ซึ่งโตเปนภมณิต

ไม่คบคิดเปนใจขาด

หมีรัตนอันร่ำคาญ

หากความเย็นเปนศุโรใจ

ข้าระดงกัเกิด

ใช้ชั้นศุขสันตกรัไทย

คัศห้วงเอมบง

คัศนัศุโรพระธรรมา

ผู้ใดใครจะ

สนมปรกด้วยมัญญา

เห็นแก่อาชว

เอกราชไรกรัไศทา

ปฏิบคัจ้เห็นจ้

เปนนตกรัอาชวอุปถัมภ์

นัคุณอันเด็ศอ

นำทั้งศุโรกรัไทย

ถัถายจจาจจิคร

อุจรัศคัด้วยเอ็สมนไธ

ชัรรายซึ่งอันโต

จจะเกิดได้นันไมม่

พระธรรมอันธำเอ็ศ

ยอมปรตถธัริฐเปนจิตต์

ทางเชกรัรำนไธกัษ

พันจาดธาคินิราชัไทย

๑ นนัศัการธริยธังษ

ผู้คัารงพระวิโนย

พรหมจรรยัถำนกรองไว้

คามไธจากพระค้ำค้ำ

ตั้งคู่แปลทองนพ

ปฏิบัติศานธรรมา

สมรณประสงมา

บรรดู โมกขวิถ

อริยธ่างดงมี

ตั้งคักดงธาร

นบของแปนเวธมา

จนถงทุกองน

แต่คนจ้งเหลยต

เห็นจริงด้วยปัญญา

ท่างนบแปนแบบนอย่าง

ทงธรรมท่างอโมย

ตั้งไรคุณคงน

รทุกถงคุณธนมา

คุณพระวิคกโคร

จ้งจ้งจำเวญศร์

ธอมนถอนัน โมถีกธา

บริถุทพันโพ

โดยกาศนารองท่างมี

วิถุทธิธรรธันศาน

ทงอิมลนทักทฐาจารย์

ธคทงโมกขณน

ธมธธธนา ทธธธธ

ทธธธธธธธธธธธธธ

ทธธธธธธธธธธธ

นคธธธธธธธธธ

ธธธธธธธธธธธ

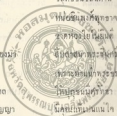
ทงทงธธธธธธธ

ธธธธธธธธธธธ

ธธธธธธธธธธธ

จ้งได้ใจให้จ้งค

ธธธธธธธธธธธ

บรรยายธรรม

๑ จงขอคำเนนเรื่อง	ให้ตั้งเมืองอัครรา
กุดบกรมมีบุญญา	จงอ่านเขียนพาทกัณฑ์ไป
นักปราชญ์ฉลาดเอก	ผู้ประเสริฐแก่ก่อนใช้
แต่งปฐม ก กา	บัดตั้งกษัตริย์อัครราช
ดงอติกันทวเมธี	ให้ตั้งเมืองวิชาการ
เรานักปราชญ์	จงทางธรรมจะนำมา
แต่งกัณฑ์ปฐม ก กา	กุดปฐม ก กา
เพียรคิดประคอง	อริบงอเนกคามใจ

๑ คิวทองเกิด	เอากำเนิดคามวิไล
ตั้งราชธานีไป	ปฏิสังขรณ์เสนา
เพราะเหตุตั้งอินโด	เทศน์ไว้ยงวิธา
บ้านบึงฉวารา	รูปเอษามทวิญญาณ
อูปรมีอสังนกร	อัมบรระโทฐาน
ใครเป่งพนักงาน	ผู้ก่อสร้างบ้านเมืองดี

ตั้งราชรถเผ่นนาคขวาง
จัดญวนามครของบุรี

ตั้งธารพนมมีด้าม
ทองเสกทองใหญ่

บุญญาตบบุญญา
ทองด้ามเขตกว้าง

มาปยุตตฤๅณโศก

ตุลนัทแตงวาศานา
กุดธธากุระธธา
นันทิกภท ไท ไท

บริบทธรางขงชาน

เป่นกัฏทวับค้อไป

แ่งตงความให้แกจ้ไร

จงจำไว้เป่นพยาน

ตเนญธาภักธังชาร

เป่นปฐูธธาภักทเทศมา

มิตระธธธธธธธธธธธ

จระกตตง ให้เป่นไป

เชกษทตทตธธธธธ

ธธธธธธธธธธธ

๑๑ จระกธธธธธธธธธ

คัฏทวับ

ประธธธธธธ

ธธธธธธธธธ

ประโชธธธธธ

ทง โธธธธ

ธธธธธธธธธ

๑๒ ธธธธธธธ

ธธธธธธธ

ให้ม้ไป

ธธธธธ

จธธธธธธ

ธธธธธ

ธธธธธธธธธ

๑ ขยาอ้ากัญชก ขยาถอวาจกร เปนมิตรกับกาย
 ฆนชกชอกกุ ให้รู้แบบกาย ๒๕ รินเชิงชญา
 รูปนามค่างกัษ

๑ ว่างกายใช้ มากเม่นเจ็บใช้ ขยาให้ผูกพัน
 ไรคังไรคน โดษพิษของกรม ขยาพิงอ้ากัญ
 ว่างปนของเวา

๑ ฮามคัก ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓

๑ เวรนาคัง ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓

อักษร ก

๑ คัวรอรันคั ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓
 ๒๕๓ ๒๕๓ ๒๕๓

๑	คุณพระทุกไซ	ทั้งคุณขมิโม	ตั้งไฉถาวร
	เฟื้องกันบกธ	เดื่องภรรยา	ทานนหองศกอน
	อภิชราคินหา		

๑	คุณพระนไช	เราได้อ่างไ	โยคนเรืองมา
	นคนจรวอ	ฮอคุณมารดา	อันเกิดเกษา
	เราท่านหงทอช		

๑	ท่านได้ความ	พมอชอกรัก	แม่ก็กวดสวช
	เทศุเพราจรักอ	มกทงไม่นมอ	เป็นหญิงสุชาช
	ความเอ็ดเกิดมา		

๑	แม่จะเอียงไ	พมอชอกรัก	ทงนากเพ็ชชกา
	ศงามรักอตุณ	พมอชอกรัก	กมสพระมารดา
	อันเดอ่าเกช		

๑	หนึ่งจะเปรียบไป	แ่ณคินโคใหญ่	มหานคร
	จะอกรชชช	ซึ่งคุณชนน	ไม่เท่าเทียมค
	ยิ่งมากกว่ากัน		

๑	คุณแม่มนไช	ซึ่งผลชงไป	ทงอชงอวรัตน
	อตุคจะเปรียบ	จวทอชชชชช	ทระคุณแม่มน
	เร่งให้บุช		

๑ ชัยคุณพ่อใช้ ตำรวจอำเภอ กับคุณมารดา
 เป้ากธำรงค์ ประเพณีผูกพันมา ทำนอไม้ขบมา
 แด่สงบั้งไร

๑ คุณหมื่นชาภัท คุณบิลาธัม บังนิลธิดาไป
 เราท่านพรองคู่ าววิโนโย ชัยคำหนึ่งไร่
 ว่าพระธองของค

๑ ศักดิ์อนัน งามในขยท่งทรง
 ชัยธิดาในขยท่ง นวนบักคอง
 คงศักดิ์ศอไป

๑ เราเกิดมา ชะงักไทยไทย
 อยาคบคนต่าง บาคะระชื่อไทย สะทำให้ได้
 ความยากความจน

๑ คงได้ขึ้นมา ภูโสมธำ ใจอดุสอ
 หลงจากอดับถอก หลอนหลอนเล่ห์กอ ก็คือร้ายรายคน
 ไม่ควรคบหา

๑ คบพาดเปนพาด ใจร้ายธำนาย โง่พารพาด
 คบปราชญ์เปนปราชญ์ ฉลาดบิธญา วิโนธัมมา
 ปฏิบัติการดี

๑	ศบคณัฐธรรม	บ่อธารแหวน้ำ	โหระขงจกั
	วิศคณัครอม	ประกอบถารคั	อนุอาณัณ
	คณรจกันำลา		

อักษร ข

๑	คังคชองไว	ขกคชองไว	คังคชองไว
	หมายชาฎกกรรม	ขคคชองไว	คังคชองไว
	ของพระจีนคั	ขคคชองไว	คังคชองไว
๑	ชาฎกกรรมคั	ขคคชองไว	คังคชองไว
	ชาตคัคชองไว	ขคคชองไว	คังคชองไว
	ไม้นเมกค	ขคคชองไว	คังคชองไว
๑	ฉ่าพระชวหีนคั	ขคคชองไว	คังคชองไว
	คชองไวเปนเปเรค	ขคคชองไว	คังคชองไว
	คณมหาชองไว	ขคคชองไว	คังคชองไว
๑	ทงฉนถารฉ่า	ขคคชองไว	คังคชองไว
	รักษापานา	ขคคชองไว	คังคชองไว
	ชรรมทณคชองไว	ขคคชองไว	คังคชองไว

- ๑ ไผ่หนามเจ้า หูมข้างแก่เจ้า พากษ์จวนวาท
 หอดค้อกับหา กิดคำกิดราช รัชแกกดอกจาย
 ไผ่เขินเบือบโค
- ๑ ฮอดค้อฮอดฮาด สารน้าถาษา กิดฮ่างฮองใจ
 ปรวบปรวบจ หนีบฮองฮองไป เจ้าฮองไม้ไค้
 รัชเขินฮองฮอง
- ๑ ไผ่หนามไร่ หนีบฮองฮอง กิดฮองฮอง
 กบเพอฮองฮอง หนีบฮองฮอง รัชฮองฮอง
 จังราวฮองไป
- ๑ ไผ่หนาม คองฮอง หนีบฮอง
 คองเมอฮองฮอง หนีบฮอง รัชฮอง
 ฮีบฮองฮอง
- ๑ หนไมกัก ลอกไผ่ฮอง หนีบฮอง
 หนีบฮองฮอง รัชฮองฮอง
 ภางมาฮอง
- ๑ ไผ่จกฮอง เสราหนีบ หนีบฮอง
 หนีบฮอง รัชฮอง
 ภารูปฮอง

๑	ไม้กว้าง่างกาย	พาดันขวงนางขวย	คู่บ่าวสาวไปคาน
	ไม้คอดัดขมา	จำเป้นรอรองาน	มีได้ไค่กาน
	มูมปี่ญญา		

๑	งมเออกรูปกาย	ให้ไค่ส่นาย	ชุกวันเงอตา
	ไม่วังพิช	คิคออยู่ตุรา	ไม่วันรณา

ขรณาเนื้อไร

๑	อนิจจวิไม่วัง	อชบระอ	อชบระอ
	พาดางมธรา	อชบระอ	อชบระอ
	สับสันจัญญวม	อชบระอ	อชบระอ

๑	เวทกานมอชบ	อชบระอ	อชบระอ
	อชบระอ	อชบระอ	อชบระอ
	อชบระอ	อชบระอ	อชบระอ

อักษร ๑

๑	คังจงชอกไว้	ระกถ่างบขไป	คังจชนธนา
	ประดงค้เออจกคณ	โนเรกอชกร	คังจมค้รักธา
	เชื่อนนไนใจ		

๑	เจคณนปบเคม	อวิษเพิ่มเคม	มีค้ชอมไค่
	อชบระอ	คังหค้ค้ไป	ภวงนาไมย
	รักษาธารณณ		

๑ เพราะเจตนา	เป็นต้นขยตนา	ชู้ช่าที่ชั่วร้ายฮ่ม
ปราถนาฉัพพาน	เป็นการนิยม	ทวาระชื่นชม
ศุขเกษมเปรมปรา		

๑ เจตนา ^๕ ใช้	เขภาจะงให้	ตั้งใจปราถนา
เจตสิกอันต้อง	คุ้มภัย ^๕ เทอมา	ราคากวราคา
ทีเดศห่างไกล		

๑ ศักขชอชก	ศักดิ์ชอชก	ฉกรชอชอไป
เป็นโจกรกรม	ทามชวโน	เจ้าชอนับได้
เกิดทุกกรว่ากาญ		

๑ ถูกเขยชชก	บัจจชชชคน	ทชชชชชช
บงโกชชชชช	วาชชชชชชช	ทชชชชชชช
เขยชชชชช		

อักษร ๙

๑ ศักชชชชช	ศักดิ์ชชชช	ชชชชชชช
ชชชชชชช	ชชชชชชช	ชชชชชชช
ชชชชชชช		

๑ ชอบอยู่คนเดียว	มิให้เกิดโทษ	คือภรรยา
ไม่ชอบพูดจา	นุ่ด่าคนอื่น	เขาจะแค้น
ให้ละอาย		

๑ ชอบคนชื้อดก	หรืออุปถัมภ์	นำพาเครื่อง
ดำรงการศึกษา	วิชาอันดี	มิให้พลาดอง
ถึงคนอุทิศ		

๑ มีครอบครัว	อันดี	เพียงหากงานไป
อยู่ใครวงศ์	หรืออันไหน	อันคนจนคนได้
เก็บเอาลาภมา		

๑ หนึ่งอยู่ไม่ได้	หรืออันไหน	เพื่อนบ้านหรือ
รักใช้ใครตาม	หรืออันไหน	เพื่อนเก็บเอา
พูดจาเกินไป		

๑ ไม่หยุดไม่หย่อน	มันน่าเป็นกษณะ	อกรับอันโอ
หาไม่ว่ามี	ความน้อยเป็นใหญ่	ก็ขงกันผู้ไป
จนได้ระคาย		

๑ ชอบสิ่งอย่าง	อันใดใหม่	เราท่านคงพยาย
อย่าทำอันงอน	ปากมอญกล่าวว้า	เพื่อนมาขงพยาย
ให้เรว่ากาณ		

๑	คิ้วช่อหยกไว้	คิ้วช่อค้อไป	โดยในอุษุมาน
	ประดู่เกศรงช่าง	คานอถ่างบูราน	ช่างโบถวิหาร
	กฤษีศาลา		
๑	ช่างปรางคณาคย์	ช่างปั้น	ช่างพระบูชา
	ช่างพระศกูป	ช่างพระเมษา	ช่างศอกช่างดา
	ศาลาธาไซรย		
๑	บั้งช่างหมั่งด้อ	ช่างเจรมนฆระ	ช่างเชือกโคโร
	ช่างเคียงช่างคั	ช่างกลุ่	ช่างบักถ่างไว้
	ได้บุญหมักหนา		
๑	หมั่งเต่าบางคน	มัญญานฉิศัน	มัจฉิศิศรักษา
	ช่างพระโนใจ	ไร้ทางมัญญา	ช่างฉวมรักษา
	ธนาจิวิญญาณ		
๑	เจริญอนักศา	ไร้คัจฉาตมา	ไม่เป้นแก่นฉาร
	เห็นแต่แนววัง	ทุกตั้งทุกประการ	เป้นแต่คังฉาร
	รูปฉามรุนกัน		

๑	เกิดความเดือดร้อนไป	รฤกกรักไป	กราบไหว้ขอภักดิ์
	คุณพระยอดธง	กว่าตั้งดาวพัน	ทัพเจ้าบุญ
	กรว้างในใจ		

๑	ช่างพระโตแล้ว	น้ำศรัทธองแสง	ตั้งแก้วตโ
	เห็นพระเด่น	บุญคุณ	นั่งนกรักใจ
	ได้ศรัทธากัน		

๑	จำนำสิ่ง	ประดงกัธธนา	ต่างแดนอันพด
	ต่างกันมากมาย		ธรรมาไสรยณ

๑	บางธรรมาไสรย	โกรน้อชกชไป	ไม่ราเชื่อมหาย
	บางคนโตโ	ใหญ่โตมากมาย	เดี่ยวรพชชบชช
	ถึงตายก็มี		

๑	บางธรรมาไสรย	โองน้อชกชไป	ไม่ใครยัค
	บางคนโองมาก	ดำมากเคมค	บางต+ธอ
	ธำณุมรรโดย		

๑ บพณียา	ปัญญาศึกษา	พจนานุกรม
บ้านบพณียา	บ้านบพณียา	มอศมวชยอศวชย
ศาลมอชยอศวชย (*)		

อักษร ญ

๑ ศิวมอชย	ศิวมอชย	ประดงคัมภีร์
ศิวมอชย	ศิวมอชย	เดอมได้เจดนา
๑ อธิษฐาน	อธิษฐาน	ตั้งพระบารมี
อธิษฐาน	อธิษฐาน	นายชาน โสภ
๑ บัญญาสาร	บัญญัติ	มุนกหมาย
ทางโลกอุตร	ทนรอนชบาย	ธวงร้างกาย
๑ หนังสือ	หนังสือ	ตั้งคาบอันค
หนังสือ	หนังสือ	โท ชนวาค
๑ หนังสือ	หนังสือ	

(*) บังเรกา พ.ศ. ๒๔๗๐ ในรัชกาลที่ ๙ เกิดอหิวตไคคมาศ
 ๑ พณีสอนเรียนมอชยอศวชยในรัชกาลที่ ๙ ศาลมอชยอศวชยนั้นมา

๑ บัญญาหนึ่งเล่า	รู้จักเลือกเอา	แก่นฮ่างฮ่าฮ่า
หมิ่นฮ่าวโหย	จอยโค้วจรรมา	ปรารถนาศรีภัก

ปฏิบัตินี้คือไป

๑ วิชาปรัญญา	เห็นโทษเห็นคุณ	จำเปนนีไฉย
ครองศรี แก้ว	แน่นจนไฟไฟ	มีศรอบตั้งโค

รู้ด้วยปัญญา

๑ บัญญาอะไร	ฮิวฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว
แกว้งแกว้งเต๋อ	ไม่วางฮ่างฮ่าง	ฮิวฮิวฮิว

แอเห็นในกาย

๑ บัญญาหนอ	เข็ดโค้วฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว
ของมีคณิตอยู่	จงรู้ ฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว

รู้จำฮิวฮิว

๑ ความเห็นฮิวฮิว	คักเนอฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว
คังมีคณิตจั้ง	ฮิวฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว

เว้ากานฮิวฮิว

๑ หนึ่งเจ้าฮิวฮิว	มีของมีคณิต	ฮิวฮิวฮิว
คักฮิวฮิว	ก้าทอนฮิวฮิว	ฮิวฮิวฮิว

บัพทกานฮิวฮิว

อักษร ค

๑ คิ้วคิ้วขมกใจ	จระจ่างมกไป	ยังอีกมากนี้
ประสงก์ศรีรส	ขดขงจ่าตี	ถารจ้งห่อหิน
เศาศิพรวนา		
๑ คั้นคั้นโค	คุดคุดโค	ไม่เกิดโคระชา
ไม่โลกขากโค	จธ วรรณโคธ	มีดค้ำดา
พยามาทญโค		
๑ ขงคหจวน	ขงคหจวน	ไม่พรมจันโอง
อ้าวมรักษา	จกคหจวน	คองจันวโนธ
โคกขงเวลา		
๑ ขมคหจวน	ขมคหจวน	ถ้าพรมเทศนา
รูขมขงขม	เอ็ชคคคธามา	ครธองคามบัญญัติ
หาคหจวนขม		
๑ คั้นคั้นเมคคา	มีคครกรูณา	กนจันเจ็ญโค
ขจกนมาหา	ไม่ขคคหน้าไป	มากข้อยขงโค
โคคขมคคา		

๑. เทวมนอญุ่ทุกคน
จนอญุ่ในมอญุ่มาจุราช

หน้ไปไม่พ่น

๒. บังคายนอกนอญุ่มา
นทาทร:หคฺวธมาคิ

วางไทยโทษา

๓. ทนงคายนอญุ่มา
เม้าจอญุ่กรอญุ่เหอญุ่

หน้คายนอญุ่คคิ

๔. ทนงคายนอญุ่มา
คุดคณเขาไร้จอญุ่

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๕. บังคายนอญุ่มา
ธาพารอญุ่จอญุ่คคิ

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๖. คายนอญุ่มา
จอญุ่คคิ

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๗. บังคายนอญุ่มา
กรรจายนอญุ่คคิ

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๘. ทนงคายนอญุ่มา
นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๙. นง:จอญุ่จอญุ่คคิ
กคคิ

นง:จอญุ่จอญุ่คคิ

๕ พจนานุกรมคำศัพท์ พร้อมเครื่องหมาย
เขียนต้นฉบับด้วยปากกา

๖ วิทยานิพนธ์เทียบเปรียบเทียบ ประชุมคุณเดือน
ถึงเรือนเพราะราชศุภรศมทิน

๗ ผู้ถามว่างามแต่จักษุ เปรียบเทียบความนาน
อศักรรย์เทียบขันธ์นาง

๘ ร้อยกลอนพระสุริยวงศ์ ร้อยกลอนได
คือใครเป็นเจ้าบ้าน

๙ ร้อยกลอนประพันธ์ ร้อยกลอนได
ฮาคมาให้ฉันดูใจ

๑๐ วิจารณ์งานประพันธ์ ร้อยกลอนได
จึงได้เป็นบ้านเมืองมา

๑๑ สังฆารมณูชาปอเนนุชา ร้อยกลอนได
ผู้สร้างภราดาโดยใจ

๑๒ ผู้ถามยังถามต่อไป ท่านช่างรักใจ
ร้อยหนึ่งส่งใจอหันทักหนา

๑๓ ธรรมะองค์ท่านอุประมา อ่างตั้งสำอา
พิศพานแก้วอันญาไร

๑. จิตรงาน่าเมืองหนใช้
สามในเรือวางก่าวนมา

เงาเงกัโร

๒. นายช่างผู้สร้างภรา
อุประมาคังคะวาทกร

เป็นแก้อาสา

๓. เจ้าของยุคทองวาทฐาน
พลักพานรับศรของเวียงไต

กัศยวิญญูญาณ

๔. อังธารกตค่าง
มีโตเดี่ยวชอชมา

เป็นกษัตริย์

๕. มุถามรับคาน
สุธาอันสงงามสง

อันธอประขมา

๖. ศักดิ์ทอระรอนแกไฉ
ไฉนแก้อุทธรังคณา

ศักดิ์ทอค่อไป

๗. ทุกขรังคังทุกขันคณา
จนคดอศคดอศเห็นคี่อันคณ

ผู้ศรรังภวศา

๘. ไรคไทยไรแจบอสนันค
คดอแก่จะเว้าร้าง

ประขุมรุมกัณ

๑ เติบใหญ่ทุกครึ่ง ไซเต็มมี ความทุกครึ่ง
ยายถวนทวดทวดคน

๑ ภายแก่แปรปรองจักอ ทุกครึ่งรามาคอ
ไปจนถึงทุกครึ่งรามา

๑ ทุกชนมีเป็นชรรมตา ยกไว้ถ้อนรา
จะว่าแก่ทุกครึ่งมี

๑ คิวรานทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
ก็เสราอที่นอระกาน

๑ บุคณทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
ก็ไรจะทอระกาน

๑ ชนมทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
เกรงไทยจะเมื่อนบทา

๑ เพรารทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
ป้อรรายหมายจักปด้นอคน

๑ เปะทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
เพรารเทศมทอระอันนอ

๑ เพรารเทศมทอระอันนอ ทุกครึ่งทุกวัน
ก็ทอนจะไต่ไปมา

๑ รูปนันทาณบงใจ	ช่วงกึ่งใช้ในชาติ
แยกออกบชกนามน	จับกิจยามมากมาย
๑ เจดีย์แดงวิญญาน	จักรกลอำนาจทรงพิชิต
เจดียนามอริยาบ	รื้อกำแพงทางเคียงกัน
๑ วิญญานคือตัว	หักประศูร ดับดงทัพ
เจดีย์แดงแล้วพิชิต	จะนำนาคเจ้าเกาะตรง
๑ นามนอริยาบ	จะครองจักรที่ประดงค์
หนองใจให้ศิโร	มีนาคแล้วจะแยกออกไป
๑ ถอนเป็นต้นนาม	จะไล่ นามนาคไทย
รูปนันทาณผู้ใด	ในระง โกรธบังเกิดมา
๑ เพ่งพิศพิศจุ	ข้อมพันธุ รูปอนคิตา
แต่มนต์อย่างคบหา	จะรูปเดี่ยวเพ่งดูนาม
๑ นามเจ้ากเปเจ้าอื่น	ไม่วรชันคงแต่ความ
ตาให้รอกันไปคาม	ทรงรูปนามอนคิตา
๑ จะรูปอรชานแล้ว	จักรมีจะงเขี้ยวชุกชรา
ทุกสิ่งบังเกิดมา	พาทำงทุกข์เป็นสุขใจ

อักษร บ

- ๑ ^๕ คำนวณรายชอก บัญชีมีอันใด
- ๑ อะไรได้แก่บุญ รูปพรรณอันใดนา
- ๑ ให้ทานด้วยเจกณา รักบุญกถาวิชาปกรรณ
- ๑ ^{๕.๑} อย่างนทกถาอานา นอกทางสร้างสมถา
- ๑ ทำบุญมีอุปประมา ^{๕.๑} นานนทกถองใจ
- ๑ เปรียบใจให้เห็นบุญ ทำบุญบุญจึงมา
- ๑ จะดำรงบอบุญไป
- ๑ กนชากได้เปณ พนัททนา
- ๑ เกอหวางุ่นเหมือนหัดบคา
- ๑ ^{๕.๑} ไนร์ จกอักมคักทำ
- ๑ วิชากรกนัวให้พธายชา
- ๑ ^{๕.๑} กนชองางทางคองทณ
- ๑ เวณทนถาไต่ปณการ
- ๑ สวงบุญเขวมาอัวคตาคไป
- ๑ เหมือนรกรันวให้มองไธ
- ๑ ^{๕.๑} เลือองอองคให้ธธาค
- ๑ เปนคันทุนแห่งบิญญา
- ๑ ได้คัวน่วยสนายใจ

อักษร ป

- ๑ คัวบชวชยถกก่อน
- ๑ ^{๕.๑} ชยาคือว่าเราให้
- ๑ ^{๕.๑} ธาอูบ่มอถวงไป
- ๑ ^{๕.๑} คัวเราถอเขาอื่น
- ๑ จะถ่างถอชนคัวปอไป
- ๑ ^{๕.๑} จะหุคชองออยู่ อูมยณ
- ๑ ^{๕.๑} ทุกวันไม่มักอับคัน
- ๑ ^{๕.๑} อังนไปคามความธธา

๑	บางซึ้งบางไผ่	๕	ฉลบทานอย่างงา
	ถ่วงระดงระดง		เป็นแผ่นไม้ไม่ก้อบักฮาย

อักษร พ

๑	คัวปอนทอสมง	๕	คัวมอขังฮอชบาย
---	-------------	---	----------------

ต้องใสใจหมอย

๑	จักรไรใหญ่	๕	จนฮารากันไทร
	เห็นคุณพระเม่น		เริ่ดของขี้หมูโง

๑	นาคชอชานชอชอ	๕	ฮนทากอชอชอ
	ฮนทากอชอชอ		ฮนทากอชอชอ

๑	คัวมอชอกไว	๕	คัวฝ่อใช้ประดงกัณ
	เราท่านหญิงชาน		อุประมาจะว่าไป

๑	คัวมอชอกไว	๕	เกิดใจคัวไม่ฮงไส
	ถ้าสมญาไร		ก้อบรักใคร่มีหนักหนา

๑	กนชอนชอชอ	๕	คัวคังเนครช้ายชง
	ผงเผ่ามอเจ้าชา		ขังเวทนาว่าคาญใจ

๑ ก่เป่รเซ้งซางเจือ
นังหนองไม่มองคีร์

พันไมเออณเรียมไม้
จะคภาทพยามหนักหนา

๑ อ้นโคตงให้ทาม
ให้ทามอ๊กตะควา

อ๊กทวียทานรณเออณา
ทามนไนอ๊กไม้

๑ ทานกัตตโคไร
กัตตทานการทพ

นุกไห้ทงคีอณ
ทงอไห้เห็นเปนคูกณ

๑ กัตตณนอประมา
นายอนนเปนนอ

ทณนอทงนารางณคณ
ทณนอทกทอนการจาคา

๑ คังทอชอช
คังทังคความชานา

คังทอชอชงนมา
ทอทอจางค

๑ พังชรรณจ่าคความใจ
กุกอณนอชาม

นูปุบค้ไปคตามนาศ
นากณนททุกจนไป

๑ เราทานคทอชณ
ทณนอชงนอชากคไค

ทังนาศอากทอชอใจ
ทอชอชอชทอชทอช

๑ อุกอชงทคทอชอช
อูประไมอชทอช

นอชงนอชงนอชอช
นอชงนอชทอชอช

● เรนเด๋กต่างต่าง
ยกเวียงพานิช

● ท้าร้อยพลองไปส่งพรรค
เอี่ยมโฮ โนกุศ

● บ้างทูลกษัตริย์ออกปรา
บาทที่ทานแต่ไร

● การลงนขาคน
จรมองเคศวิชา

● ร้อยความดังโคโค
ทิ้งไปโนมัต

● ตั้งนทาทนถ้าวฮ้าง
ร้อยความดังโคโค

● มันแตกความคือครวณ
นักปราชญ์ราชกุมาร

● อักพร ภา

● คัวฟ้อรอกบตี
คือไทยแห่งนัก

แก่งยอออกแก้ส่งพรรค
ก้อข้างทางพิงส่งคนค

ผู้สิ้นนบแต่ยงชน
ของข้างทางออกข้างไป

เราเมืองรวมจำไม่ได้
พระพิฆเณศไวกานา

กองเรือไปบงญา
ตาคนอนม หอเม

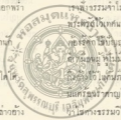
ถั่วแดงโต โลกนกร
มีศรธรรมาศายุใจ

บูโรทางธรรมวิโนย
ถ้าทิ้งไปได้ความค

มันคำสอนพระรัตนคี
ทิ้งเอือกทิ้งคำดังสอน

● อักพร ภา

● คัวภอนมีค้อคำกสอน
ตั้งคัวมบุษย์ปู้ตุง

๑ ห่มไทยแต่สงฆมณฑล
กระเดียดกัษยเจ้าตถัน

๒ ห่มไทยเพราะเม่งมี
กตัญญูจระมัท

๓ ห่มไทยคือโอภา
สุดเกินค่าระโด

๔ โสภณโกษาป ไทย
คิดแต่จะพินิจ

๕ อีกไทยคือเมธ
ทองโหดไม่ฉนระว

ทุกธิด์แมกเพราะสงฆมณฑล

๒
หาของกินชอวกมา
๓
เขยงหาตคุมรักษา

๔
กตัญญูไรระจกไป
๕
ไม่ตถระดงอินโต

๖
ขงปัญญไม่ทิวาธนา
๗
คณหังโสอุกถานมา

๘
ธาคณนคทาณอปราณี
๙
อณคาศระชินคีรี

๑๐
อณคณธวัณนคไทย
๑๑
อณคณ

๑ คัจจกชยงไว้กช
๒ ปรระอังกเมานไซ้

๓ เมารัทนัทวิธังใจ
๔ เมารากโธภไม่ทาย

๕ เมารากคณททา
๖ ราชังกจ่าเมารโต

๗
๘
๙
๑๐
๑๑
๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

● เมฆพัดมาแฉะเมฆา
คืนทวาราคณ

● ครอบศุนาตั้งเวร
ตั้งญญาว่าคักคนสหาย

● ขรรษะพระเจ้าศรี
มีอยู่ชุกในช

● คัญมอขุดใจ
จักเป็นจำเริญเช

● ความเย็นเห็นถนค
ร้อนใจให้ภาวนา

● อดทนของพระ
ครองศรีอย่างน

● บุญมีสอดค
มักน้อยอันโคขไป

● คัญมอขุดใจอย่าง
ชนคี่ดำกัญ

มีเงาอ้างต้นประค

เมฆไม่มีเงาตกฉาย

มักไม่ตั้งเกศที่เมฆา

เมฆเร้าคำขู่ว่าไป

เครื่องกำจักเมฆาจัญโร

จงฮือโก้งนงเด

คัจฉาข่มตาเริช

อันโคขนถนค

เครื่องทวารุชริช

เห็นสงขารไม่คัจฉา

ทำนอมนงเครื่องผูกพัน

เกิดคัจฉาเย็นเปนคัจฉา

เครื่องโคขนชยาฮาโฮ

พาชนเปนคัจฉา

จะว่าทางทวารุช

มักชอชกนไม่จงนง

๑ ไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่
จนเขมรชมนั้นเรอ

๑ ก็มันดงกันออกตา
เมารชมนาชอบกต

๑ ไม่โกรธไม่คั่น
รักใคร่ให้เสมอหา

๑ เพราะเห็นคนใจเย็น
อุกธอศอกร ไกร

๑ อุกรธอกร ไกร
กตางมาจวนบอ

๑ เพราะเห็นคนใจเย็น
ใครทอรองอกรไกร

๑ ครัวงคองวีเกศ
คองเวากะเรนณ

๑ บอกใจให้ระวง
กันบ้างก็อย่างเตอ

๑ ค้อยชอกใจกอน
กตางคิมวอนเป็นควัน

ธอกรใจจะทานเฮย
เกอกันชอชย ทกคน

บ้างมัจเมาไม่เห็นพ
ไม่เหมือนเราเมาสุรา

ไม่หุนหันมีเมตตา
โกรธยากโคให้สามใจ

๑ เพราะเห็นคนใจเย็น
อุกรธอกร ไกร

๑ อุกรธอกร ไกร
กตางมาจวนบอ

๑ เพราะเห็นคนใจเย็น
ใครทอรองอกรไกร

๑ ครัวงคองวีเกศ
คองเวากะเรนณ

๑ บอกใจให้ระวง
กันบ้างก็อย่างเตอ

๑ ค้อยชอกใจกอน
กตางคิมวอนเป็นควัน

อักษร ๖

๑ ค้อยชอกใจกอน
กตางคิมวอนเป็นควัน

๑ อังธารอศังโกลนนี้
ทานเฮยพิงเจ้าใจ

จะรำพรรณเจ้าไป
รอดังไร โนแม่มตีน

๒ ปรากฏกิจกรวิญญาน
แก้วแหงนแดดพิงมือ

แปลสังขาร โลกทองอัน
ภราโทญไม้ตฤตธา

๓ ธาตาศโกลนพเจ้า
ทงฮาม โกลนหนา

ที่งานแปลคำคือเงหา
พิงไว้ให้เจ้าใจ

๔ สักดอจระเข้
เตาเงินนงแปลไป

จะดงขกสักดอไป
อิมสิไว้ปัดกิดมา

๕ รับผิดชอบ
วันกันนงขอมลา

กับดไปดัยถาษา
โหรนเกาะงินักไป

๖ อูประมาทิงงนงเจ้า
(เรากุมเฮาคัดไป)

คังคัวเราคอง โทษไทย
จะ ให้เพ็ธธธางูพิง

๗ เดินไปหาที่คาย
กวางทงนงนคองน

ทมาคหมายไว้สำคัญ
ต้องทำงพด้นฮามก้างมา

๘ โกลดั่งเพ็ธธธางู
ทงนงเปรียบหญิงทอผ้า

จะพิคฟาดให้มรณา
นัยฮ้างนำจอนถั่งปถาย

๑. ขาขลุ่ยว่านมีโค
นับจนพอนับจนกาย

ขลุ่ยประ โนยสังขัตติยา
เป็นพณินาจาจะตักถ่อถามา

อักษร ๗

๑. หัวขลุ่ยขลุ่ย
คืออักษรสะกด
จางู จง

หัวขลุ่ยคือไป
แต่ตวงเจตนา

หัวในอักษร
มีโครักษา

๑. เจตนาสำคัญ
เป็นชาติปราศจาก
จิตใจให้คลาย

เจตนาสำคัญ
ทุกประการ

หัวขลุ่ย
เป็นหัวขลุ่ย

๑. มีโครักษา
ใจให้โลดแหลก
ต้องตะเน็ดไป

มีโครักษา
ทุกประการ

หัวขลุ่ย
เป็นหัวขลุ่ย

๑. ฆนทเวียงจาง
เช็ดด้วยพระเจ้า
แยบคายอย่างดี

ฆนทเวียงจาง
ตามถ่อถางขลุ่ย

หัวขลุ่ย
นับขลุ่ย

๑. บางคนพูดจา
คือไม่รักษา
นุสาจารา

เกิดในอานา
ฆ่าสัตว์ทุกตัว

ของพระรัตนคีรี
ต้องประเวณี

๑	ดกดีของธา	ตั้งใจกนพธำ	เมาสีงกนธา
	คนจำพวงน	เสียดเกิดมา	ไม่พบช่างนา
	เหมือนคนตั้งเคอชวณ		

อักษร พ

๑	ควัดชอกไ้	ควัดชอกไป	จำในอาหาร
	ให้โทษต่างคว	พูดชอบนิพธำ प्रकार	บึงเกิด
	บึงคาง	ไม่กล้าชย	
๑	อาหกรพโทศม	กุดชวณนิพธำ	ชงศรชอนทชย
	เพราะกนธำชว	ปริมาณไม่	ชอนแดงชคค
	ไม่ยชยเฉาณธำ		
๑	หนงเดำมกคช	โถกอาหารพน	ต้นเห็ดชยปริมาณ
	ไม่เผอเห็ดชยไป	มกให้เคชยชควำน	ไม่ทำการงาน
	หางนชนชอนใจ		
๑	การเดำการเรอช	ไม่มีคากเพียร	ชคชเรียนชนโค
	นชชชอนคณชอน	นชนหอบคำไป	โถกอาหารใช้
	คคคทางภำวณำ		

กรมการช่าง

อักษร พ

กรมช่างเครื่อง

๑ คังทอชกั๊ว

คังพอนไร่

พ้อโปงวงมา

โพทงงมจย

คังทอชมารยา

ถ้างค้ำม้อ

โพทงงมจย

๑ คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

บรีจางมอ

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

๑ คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

๑ คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

อักษร อ

๑ คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

คังทอชกั๊ว

พ้อโปงวงมา

คังทอชกั๊ว

๑ ประดับคอบแก้ว	ซึ่งางของตยั้ง	แต่เห็นมรณา
เร่งรีบเดินไป	อย่าได้เฉยช้า	ทำคามล่าช้า

ของพระชินศรี		
๑ ช่นให้อุดใจ	ซึ่งหนังสือใหญ่	ใหม่รัตน
โคราชเนืงตา	คำพรรว	อลไค้จวมค้

ไม่มีรัตนใจ		
๑ อตเถิดขวาน	จตุรมุขมเส	งานรัตนคือไฟ
อตุมนเวทเส	วิเศษคือไฟ	ลวณเข็นจะไค้

เปมศัรชกาน		
๑ ทงอ้อของมา	พยอมไม้อ้อ	ซึ่งไม้พรตณ
เวาแดงชมใหม่	ให้หั้นอ้อขม	ปานเด่นชพรรณ

ไม้นันทาน		
-----------	--	--

มคอ. ๕๑๙๑๑

มฤตยวรรณนา

พระเจ้าบรมวงศ์ กรมหมื่นวิจิตรวาทการ

เกิดศบชัยต้นทองน

นกกักคำบรรพ์

ที่เมืองความรู้ณา ๆ

ธมมคเริบถอศิวคิรัจนา

นระนุหมีแดงา

กนรรพธูปรรณนาคินทร

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

คังขลสรณินทร์

ธศิวไลทอมนู

ธศกนุชณเณยา

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

เป็นทฤกรเวโรนออง

ธศกนุชณเณยา

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

พระองค์อทรงณินา

ธศกนุชณเณยา

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

ธศกนุชณเณยา

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

ธศิวใจทีอุคของฮาม

ศรัธู เบิกบาท

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

ธศกนุชณเณยา

ธำธศิวทวงทวงแสนคิง

๒๙๔. ๒๑๖

๑๒๐๒๓

พ.พ.

๔๕

เดิมนัดรับข้อสั่งการพระกรุณาธิคุณ แห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

รับสั่งให้ไปตรวจดู

พระบรมมหาราชวังชั้นใน และบริเวณรอบๆ

ประจําใจตั้งตัวทุกตน

จากพระบรมมหาราชวังชั้นใน

ตั้งพระบรมมหาราชวังชั้นใน

จากพระบรมมหาราชวังชั้นใน

ตามที่ได้กำหนดไว้

นโม นโม ทุกทิศทั่วราชอาณาจักร

ข้าพระพุทธเจ้าขอหมอบบดินทราฎฐ์

แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

มฤตยูารรณนา หรือ มรณานุสฺส

ถามว่า คนเรากายแล้วสูญหรือ ?

ตอบว่า ไม่สูญ

ถามว่า ถ้าไม่สูญ ไปข้างไหน ?

ตอบว่า ไปอยู่ปรโลก

ถามว่า ปรโลกอยู่ที่ไหน ?

ตอบว่า ปรโลกหรือขุทโธลกนั้น เป็น โลกชั้นแ

รณอยู่ ในอัมภิกา หรือมนุษย์โลกนั่นเอง แต่จำอาศัยเป็น

อยู่ ด้วยธรรมของสังขาร มีสามชั้น ใหญ่เป็นประชาชน

และกุศลาภุคฺคกรรมหรือสงขามกิดรช และคิ เป็นเหตุปรุงแต่ง

ให้เกิดข

ถามว่า ถ้ามนุษย์โลกแล้ว จะไปปรุงแต่งให้เกิด

ข

ตอบว่า ปรโลกก็ต่างแดนนั้นแะ ปรุงแต่ง

มนุษย์โลกน แต่จำอาศัยธรรมราชาสุคฺคหรือโธกาธ โลก

อันเกิดแต่กรรมคาเป็นเหตุปรุงแต่ง เพราะฉะนั้นมนุษย์ โลก

หรืออ้อโลกจนแจ้งแปลกกันกับปรโลก ซึ่งอาศัยเกิดแก่
 ธรรมดาเป็นพื้นเดิมด้วย เพราะฉะนั้นมนุษย์โลก หรืออ้อ
 โลกจนแจ้งแปลกกันกับปรโลก ซึ่งอาศัยเกิดแก่ธรรมดา
 จักกับธรรมดาตาม

ถามว่า โลกนี้แปลกกับปรโลกหรือ ?
 ตอบว่า มีทั้งที่แปลกและไม่แปลก กล่าวคือโลกทุก ๆ
 หนึ่ง ก็แปลกบ้างไม่แปลกบ้าง ไม่โดยตลอด
 ถามว่า ถ้าจะรวมอ้อปรโลกกับปรโลก ก็ต่าง
 เป็นอ้อแปลก หรืออ้ออ้อปรโลกแปลกหรือไม่
 ตอบว่า คือ ปรโลกกับอ้อปรโลก ปรโลก
 จะต่างปรโลกมาคือไม่แปลก

อันลักษณะที่แปลกกัน ไหวระหว่างอ้อโลกและปร-
 โลกนั้น หากได้เป็นเพราะรูปพรรณอันฐานของโลกนี้ แต่
 เป็นเพราะธรรมชาติแห่งโลกแต่ละคุณอันมีที่ของอ้อทั้งปวง อัน
 มีอ้อ โลกทั้งอ้อนั่นเอง ซึ่งกระทำให้แปลกไปจากกัน
 ไม่ปรโลกหรือกัปรโลกนั้น อ้อปรโลกทั้งปวงย่อมมีรูปพรรณ
 อันฐานเป็นอ้ออย่างเดียวกับอ้อโลกนี้ ก็อันคงพระชาติชัย
 พระจันทร์ ดวงดาวกับวัตถุอันละคินฟ้าอากาศ เมฆหมอก

นนทกะเป็นคนไม่จริงคงยกน มพรอมทั้งคนวาดกงถำนใบ
 คอกและนอ งามอย่างพิรทพรณรองกมไม่นน ๆ เหม่น
 กนทั้งดองโลก ค่างกนกับค่างหนึ่งประกอบไปคด้วยอุคุชากุ
 อินเป็นวดีขรองโลกน และอถย้ายหงนพ ประกอบไปคด้วย
 ทิทธาคุ อินเป็นวดีขรองโลกทพ ความพิเศชธมบุรณคด้วย
 คุณธมบคค่าง ๆ เมอ อังคอรปรงนบโลกก็เมอเพระ
 คุณธมบคค่างมวดีขรองโลกนบค่างนพเพระ ทิตถนบค
 อินเป็นทตวรเดอเมอค่าง ทิตถโลกนบค่างนพเพระ
 อังคอรปรงนบโลกนพเพระ มคค่างนบค่างนพเพระ
 และอังคอรนพเพระ อินนบค่างนพเพระนพเพระนพเพระ
 กนเกิดคค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 เมอเราทงคค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 จำโลกนบค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 ไปคด้วยรูปทพรณอินฐานเหม่นอย่างทเคอริ เคอเห็นอินนบ
 นค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 ทการทบคค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 โลกททคค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ
 ภายน แต่โลกนบค่างนพเพระนพเพระนพเพระนพเพระ

๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐
 ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐
 ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐
 ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ที่ไม่สามารถจะมองเห็น หรือโดยน หรือโดยเครื่องแต่ง
 ใต้ จะมีอาการไม่สบาย โดกบคอกันหรือคอกันไม่พอ
 ภายภพนั้น เมื่อเกิดของอยู่ตามศีรษะกายแล้ว ก็กระทำ
 อวัยวะใหม่หรือเป็นอยู่ และอำนาจกระทำกิจต่าง ๆ
 ในมนุษย์โลก เพื่อบำเพ็ญกรรมกรรมในหนทางโพธิญาณ
 นั้น ให้ค่อย ๆ งามไป

อาการของโรคนี้ หรือ...
 ทศกัณฐ์...
 ทศกัณฐ์...
 ผนวก...
 เปื่อย...
 ดวง...

๓. เมื่อเกิดโรคภัยไข้เจ็บ หรืออันตรายใด ๆ หรือ
 อุบัติเหตุอย่างอื่นมีกรรมเป็นต้น กระทำร่างกายให้เสียหาย
 หรือทุพพลภาพ จนไม่สามารถจะเป็นเครื่องไว้ด้วย สำหรับ
 พักกายได้คือไปอยู่คนเดียว ก็พักกายอื่นเป็นกำเนิดกรรมนั้น
 ก็ต้องร่างกายเสีย จนจะผลนกันหาหนทางที่ฝ่ายพิภโลก
 ก็เขาไป อยู่อยู่...
 กอช่วยเป็นธุระระจงรักษาอันตราย

แต่ก่อน คอยพิศพรักหาอยู่ รอมร้าง และทะนุถนอมใจที่จะ
ช่วยอนุเคราะห์ ให้สิ่งประดังก่ทุกขอย่าง บุคคลในโลกก็พ
บรรดาที่รอมพรักใคร่กันนั้น เคียงเคียงพร้อมอยู่เต็มอจะ
ศอบบ์ปัญหาใด ๆ ที่ต้องการจะถาม ถ้ายกไปอยู่ที่โลก
ใหม่ ๆ นั้น อย่างทราบเรื่องราวใด ๆ แดงเค็มใจจะกระทำ
ความดีด้วยคำแนะนำให้ **ผู้ช่วย** จะช่วยชี้แจงแนะนำ ให้
จนถึงข้อคนแรก ๆ นั้นด้วย **ผู้ช่วย** จะกระทำดี

ในชั้นนี้เอง **ผู้ช่วย** จะพิจารณาจะตอบเกี่ยวกับ
ญาติหรือมิตร ๆ นั้น **ผู้ช่วย** จะไปอยู่โลกแล้ว
แต่ก่อน เคียงเคียงพร้อมอยู่ อย่างแต่ก่อนนั้น ๆ ก็จะมา
ปรากฏอยู่ในที่ ๆ คนเขา มีใคร โลกอื่นนั้น จะมาถึงบุคคล
ผู้ตายไปใหม่ ๆ ชาติใหม่บ้าง ไม่เหมือนกันหมดทุกคน
ขณะนั้นสามารถดำเนินกับร ชำกับภรรยา พี่น้องชายกับพี่
น้องหญิง เพื่อนรักกับมิตรสหายชาวเกาะอยู่คนละอกกัน จะ
มารับรองกัน และพากันไปอยู่ต่างที่ของคน ผู้คนแล้วแต่จะ
ต้องการสมัครไปอยู่กับผู้ใด ผู้ตายไปใหม่ ๆ นั้น จะได้
ประคับประคองรับรองอย่างสนิทฉันท และเป็นที่พอใจทุกอย่าง
และที่จะได้รับความช่วยเหลือในกิจการใด ๆ โดยความเค็ม

ตั้งอยู่กึ่งกลางของภควาซึ่ง โศก ๆ หมดทั้งดิน และตั้งอยู่ท่ามกลางเขาคู่ชั้น
เดียวหลายชั้นอย่างนี้ และพระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรจากสวรรค์ตั้ง
ทรงปรอง ๖๐ เป็นพระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรทุกสิ่งทุกอย่าง

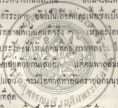
เรื่องราวปรโลกซึ่งเกิดโดยกลางของแผ่นดิน ตั้งขึ้นเป็น

ความวิจิตรตามเห็นของบ้านเมืองที่วิจิตรวิเศษ ในสมัยปัจจุบันนี้
ได้โดยองค์พระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตร และทรงปรองมองเป็น
ใจความตามพระธรรมที่วิจิตรวิเศษอย่างนี้

๑. การที่ข้าพเจ้า ในพระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็น
ปรโลกอัน โศก เป็นองค์พระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรด้วย
ในครั้งนั้น ข้าพเจ้าปรองด้วยใจที่วิจิตรวิเศษอย่างนี้ เป็นแต่
อาการวิจิตรทั้งขององค์พระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรไป ภายหลังก็ค่อย
รู้ ถึงสิ่งวิจิตรอันหนึ่ง ๆ แต่เห็นแจ้งสว่างขึ้นแจ่มใสแปลก
ประหลาด ยิ่งกว่าที่เคยเคยเห็นมาแต่ก่อน ถิรยาศักดิ์ของ
เรานั้น เหมือนดังพระวิสุทธิกษัตริย์ทอดพระเนตรหน้าชาติแอมมีคร
อันห้อมล้อมอยู่รอบข้างโสมมุข โศกนี้ และตั้งขึ้นใน
เฉพาะหน้าชาติแอมมีคร อันห้อมล้อมอยู่ในปรโลกที่วิเศษ
ไม่มีที่วิเศษกว่าหน้าชาติแอมมีครที่วิเศษกว่าปรโลกโดย

การที่เรากายเป็นนี้ หาได้เกิดขึ้นมาจากบุคคล
 และสิ่งใด ๆ ที่เรารักใคร่และพอใจจริง ๆ นั้นไม่ การที่ไป
 ผู้ใดก็ตาม เราหาได้จะทรงบุคคลอยู่ที่เราคนเดียวไม่ ก่อขง
 โภชวัตถุกับตัวบุคคลที่เรารักใคร่นั้น ยิ่งกว่าเขาเสียอีก เพราะ
 การที่บุคคลไม่ระหว่างกันแต่รวม ย่อมจะระงับอกตของรวม
 ไม่ชั่วร้ายด้วยดีระงับ คือเป็นเหตุที่ใคร่ปรารถนาเป็นของหนัก
 ห่วงหรือหาดีเป็นเหตุจริง ๆ เมื่อจะโลกนไปแล้ว
 ย่อมจะทำการประโชชน์ใหม่โดยนัยของ กายของ ได้ซึ่งกถา
 เมื่อจะเป็นนมนุษย์โดยกถาของอรรถ และคนพาดอันสถานจริงนั้น
 เมื่อจะโลกนไปแล้ว จะมีโทษที่หาข้อกล่าวขานมนุษย์ ไม่โลก
 นี้ ได้โดยนัยที่สุด

บุคคลอยู่ได้ ซึ่งเป็เหตุระงับอกตของเรานี้เมื่อจะ
 โลกนไปแล้ว ท่านก็หาได้จะทรงเราคนเดียว ไม่ แต่จ้เราไม่อาจ
 แลเห็นกับท่านได้ เพราะอรรถของเรายังคงติดอยู่กับตัว
 บังใจ

4. อาการที่เรียกกันว่ากายนั้น ซึ่งมีความเป็นอยู่ทุก
 และความดำรงดำรงกับ กบสงขรยาศีลสถาน และความ

ชาวอเมริกัน ไทแอ่ว ก็ให้ภักศกจากสุรตำราญขึ้นมากใจอย่าง
 สุรัมประณิก แรกอย่างงาที่ไต่เคยพบประมา และจะหาที่
 เปรียบใหม่มนุษย์โลกใหม่ไต่เคย เมื่อเราต้องตั้งระกาขึ้นไป
 แอ่ว ก็เท่ากับหลุดพ้นจากเมฆนาหนกอันใหญ่หลวงและปลอด
 เป็ดงเครื่องระดัของห้ามกั้นความสู่สองค่าง ๆ เชื้อโค๊ และ
 เจ้าไปสู่ฐานะอันเป็นอิสระโลก (ซึ่งประพจน์ไต่ตามความ
 รบใจ จะคิดตามสิ่งใด ๆ หรือกระพือด้วยใด ๆ ก็ไต่หมด
 พงอัน (บรรดาที่คิดไปหมด) คงเข้าไปอยู่ในอันโลก
 กอนแล้ว ภายใต้ของไต่อันเดียวหรือสองนรก ก็เพราะเหตุ
 ที่ประพจน์อะไร ๆ ไต่หมดรวมใจในเอว)

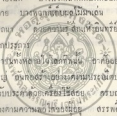
๘. เราอาจศึกษาขึ้นมาเห็นได้ ตามวิธีความที่กล่าวมา
 แล้วว่า โลกที่พินัน มีพินันโลกที่คิดประดัขรูจนเปล่า ๆ
 หรือเป็นโลกที่ว่างไม่มีอะไร หรือเหตงโหดคัวความมีที่เดือน
 ออ จะหาวิธีอันไต่มีได้ โลกที่พินัน เป็นโลกที่มีจริงแท้
 แดะคงอยู่ มั่นคงถาวร ประกอบไปด้วยองค์ธาตุอันเป็นทิพ
 ประชุมกันปรุงแต่งขึ้นเป็นโลก ซึ่งบุคคลที่อาศัยอยู่ในโลก
 ที่พินัน ก็เป็นคนจริง ๆ มีอวัยวะมหัศจรรย์กับทั้งประดำพรูป
 แดะอิมหวัชรูปพร้อมบริบูรณ์ทุกอย่าง แต่ว่าสุรัมประณิก

และเจ็บแสบแสบหัวใจ ยิ่งกว่าเมื่อยงมดรีระกายห่อหุ้มอยู่
 ภายนอกนั้นเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า คนเรา
 เมื่อตายไปแล้ว สิ่งใด ๆ ที่จำเป็นกับตัวจริง ๆ ก็มิได้ขาด
 ศึกบดทึ้ง หรือสูญหายไปเลย ทั้งความวิเศษอันมีติดกับ
 อารมณ์ภายนอก ก็ยังแจ่มใสบริบูรณ์ ดังว่าแก่แผ่นดินตายเท่า
 ไม่นอง โคลนทรายก็ลงอาภัพสูญหายไป มีแต่กระดูกบังอร
 งามเป็นกำไร พดียงรวมทุกสิ่งทุกอย่าง

เราทั้งหลายพากันท่องเสียดาน มนุษย์โลกที่เราอาศัย
 อยู่ โลกเดียวกัน ซึ่งแบ่งโลกตามจริงแท้ เราชดถดถง
 ก็เพราะได้รับคำสั่งสอนด้วยคัมภีร์โบราณ ประกอบกับความ
 วิโรธราชพงศาวดารของโลก ภูมิประเทศของราชชนกชนเรา
 ผูกประพันธระไว กับทุกเหตุอื่น ๆ ด้วยเป็นอันมาก ถ้า
 เมื่อมีผู้กล่าวกันว่า ปรัชญาหรือศิลปโลกนั้นมนุษย์จริง ๆ ละ
 ทั้งแบ่งโลกตามพงศาวดาร ยิ่งกว่ามนุษย์โลกนั้น และบรรดา
 บุคคลก็หายไปจากโลกนั้นแล้ว ได้เข้าไปอาศัยอยู่ในโลกทิพ
 นั้น และนั่งสนทนาปราศรัยแก่กันและกัน เหมือนดังในมนุษย์
 โลกนี้ พวกแผ่นดินอันเป็นทิพย์ เมื่อเหยียบย่างลงไปสู่ดินแดน
 แข็งแรง เหมือนแผ่นดินในมนุษย์โลก บรรดาผู้ที่อยู่ในโลก

ที่นั่น เดินไปมาเที่ยวเล่นได้สามรอบใจ เพื่อแนบดินชั้น
 กว้างใหญ่เป็นที่ทุ่งราบ และอ่อนคอกไม้ อังนวิศรไปด้วย
 พฤษชาติ และอศาราศิ อันตรงคอกคอกกมดงวังวังงาม
 ไฉว อังกอนตุคนรชาติหอมหึงกระหอบไป เป็นที่เพ็ด
 เพ็ดแจวญใจฉิ่งนิก บางพวกเอาที่เก็บหักช้อคอกไม้มาหัด
 ทรงประดับกาย บางพวกชอบเอาไม้มาเล่น และบริโภคน
 ตามใจปรารถนา ครั้นครั้นนั้น เห็นพระยาศรี & อยาง
 เป็นจริงสิ้นทุกประการ

บรรดาในหอสมุดไทยทุกเล่ม ข้าพเจ้าในปาก(*)
 เรือนน้อยใหญ่ อันคือราชธานีพระนครรัตนบุรี และ
 สกนคณประคองพระบาทองค์พระศรีอโศก ครอบด้วยบริบูรณ์
 ทุกสิ่งทุกอย่างตามความพอใจของผู้อยู่ ครั้นครั้นนั้น
 แลดูองค์นางงามวิเศษเลิศล้ำ ชิงกว่าจะ โนมมนุษย์โลก
 เป็นอันมาก บรรดาผู้ที่อยู่ในโลกก็พากัน เห็นด้วยใจไปมา
 หาผู้รักกันและกันได้ รวดเร็วทันใจปรารถนา ทั้งประกอบ
 พิธีอันไปด้วยฉวีราพลลพ และเบญจอันทวีชัยบุรีศุภรัตน์องค์
 ประสงค์วิจิตรวิเศษยิ่งกว่าพวกเราราวมนุษย์โลกนเป็ชอันมาก

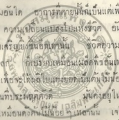
* หักของบิตี ไม่ต้องทำ เก็บเงินเอาเท่านั้น

ถ้อยคำคงพรรณานานาน น้อยคนนักที่จะเชื่อ ทุก ๆ คน
 คงรู้สึกดีใจมากใจ ที่จะยอมรับของเห็นจริงด้วยในเรื่องโลก
 ที่พิศม แต่อย่างไรก็ขอรพดั่งใด ๆ ในพิภโลก ที่จะไม่ปรา-
 กฏแต่เห็นชัดแจ่มแฉะถาวรมั่นคง ช่างกว่าระอิมมนุษย์โลกนี้
 ไม่น่าเลย ความจริงเรื่องพิภโลกที่กล่าวแต่คงมานั้น ชั่วนี้แต่
 ได้รับมาโดยคงจากขุฑูระโลกนี้เอง ไปอยู่ในโลกพิภโลก กับ
 มาบอกเล่าให้คงรับผู้พิภโลก เพราะไปอยู่ประจำบนพิภโลก
 พิภโลกพากันพยายามคิดระอิมระอิมว่า จะคงแสร้งให้
 พวงเราชาวมนุษย์ โหระอิมจริงในเรื่องพิภโลกนี้คงเป็นอยู่
 ค่อยไป ในพิภโลกนี้หนึ่งนิต

บรรดาพวงเราชาวมนุษย์โลก นี้ เราจะคงคิดคง
 เรื่องโลกพิภโลก ก็เพราะว่า ในเรื่องเราของ โลกพิภโลกนี้เอง
 การอยู่จา โลกพิภโลกนี้จริง ๆ แฉะจะเป็นที่ระอิมอาศัยของคน
 ภาพหน้าคงขยแฉะ ก็คงคิดคิดเป็นขุฑูระ ในเรื่องโลกพิภโลก
 นี้ไคเลย อันที่จริงโลกพิภโลก เป็นระอิมดำคฤมณเภาซึ่งนัก
 คงเหลืออยู่ พวกเราทุกคนจะคงระอิมจากโลกนี้ ไปอยู่โลกพิภ
 คงกันหมด เพราะฉะนั้นจึงเป็นการระอิมคงวระ ที่เราจะมั่งค
 ระอิมคงความจริงระอิมอยู่ระอิม เพื่อผลพิภโลกของเราให้

คุณเคยไว้อาลัยแก่ ในเวลาที่ยังมีชีวิตเป็นอยู่ ครั้นถึงกำหนดที่จะ
ต้องละ โลกนี้ไปเมื่อใด ก็จะได้ไม่ผิดหวังกับคนที่ตนรักดังถ้อย
โดยไร้เหตุ แล่กระทำคนให้ต้องรับผิดชอบคือจักก็เสวี่
หมอง

เราท่านทั้งหลายที่คงกายนี้ ไม่ใช่เป็นเพราะโทษผิด
หรือบาปกรรมอันใด เราดำรงกายนี้ขึ้นบนแต่เพียงอาศัยพระ
บรมธรรมคำ ความดีอันมีอยู่ในหัวใจ อันคำเช่นกล่าว
ต้องไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองสักเท่าไร ซึ่งความดีนั้นอยู่ของ
เราในมนุษย์โลก ก็เปรียบเหมือนเมล็ดข้าวอันเพาะหว่านลง
ในแผ่นดิน เพื่อจะให้เติบโตเป็นรวงข้าวอันมีชัย ๆ แล่
มีมนุษย์บางคนทำประทุษร้ายตน มุ่งคงอยู่ในธรรมจริยา
บุคคลเช่นนั้นก็เหมือนคนตองกันไม่ใช่อื่น ๆ เท่านั้น เจริญงอกงาม
เพื่อตั้งออกชอกช่อคือไปอีกบ้างเท่านั้น แต่เพื่อผลดีที่คงการแท้
จริงนั้น จะคงไปชอก ในทิศโลกหาไร้ในมนุษย์โลกนี้ไม่
คงานผิดแปลกกัน ในระหว่างบุคคล ที่เป็นอยู่ในมนุษย์โลก
แต่ทิศโลกนั้น ห่วงโทษกันมากนัก ยิ่งกว่าในระหว่างตัว
ตัวอันใด อสามทั้งนี้ แล่คงมีเชื้ออันมีดีสภาพอันพร้อม
เกี่ยวไม่ในอากาศนั้นเสียอีก

เขียนเอง เมื่อเขาใจแคบเอง ๆ ตั้งอุทาหรณ์ทุกตัวพรหมณา
 นานกอดจากความเป็นจริงอย่างห่างไกลที่สุด เมื่อรู้ ผลเห็น
 ผลิตผลแล้ว โฉมของจะพ้นจากความโศกเศร้ามันทุกข์
 โทมนต์คือตัวอื่นต่าง ๆ อันเป็นผลของความเข้าใจมัน
 ได้แล้ว

อันความกายมันมีรูปร่างรูปถือ และเกี่ยวข้องกับ
 เราหมดทุก ๆ คน ที่มันตรึงตรึงไว้ด้วยมันไปแล้วมันเป็น
 อันมาก และคนเราเองทำมาซึ่งมันไปอยู่ในภายหลัง เพราะ
 ฉะนั้นการศึกษาหรือการปฏิบัติของมันเป็นไป ในแง่ของ
 มันคือเป็นของที่มันจะมีความหมาย หรือจะมีความหมายที่
 ของเราในเรื่องมันได้มา หรือจะทำการทำความหมายดี
 ตั้งแต่ถึงก่อนมันถือ อันที่คิดแล้วความหมาย และเข้าใจ
 มันในเรื่องความมันให้มันดูอยู่หรือเอาบางอะไร ครั้นเมื่อความ
 กายมาถึง เราจะได้อันอันอันอันอันอันอันอัน อันบุคคลอัน
 ยานี่อันอันอัน จากบ้านไปอยู่บ้านนั้นด้วยความมันใจ
 ฉะนั้น อันจิตของเรานั้นก็จะไม่เศร้าหมอง เพราะความ
 หมายอันอันอันอันอัน อันเป็นทางทุกทิศ แต่คงจะบริสุทธิอัน
 ใจ สมควรแก่ทางสุคติคือไปไม่เบี่ยงหน้าโดยแท้

ถามว่า นุษย์ทุกคนตายแล้ว ต้องไปอยู่โลกทิพย์ด้วย
ทุกทางหมดหรือ ?

ตอบว่า ผู้ที่อบรมความดีอยู่ ข่งไม่พอ หรือข่ง
รู้ผิด หรือเคยคิดในใจว่ามีคดียุ เมื่อถึงระลอกอันเป็นกำหนด
ก็ชนตกทำอาชวไป ด้วยเหตุอันอาชว หรือด้วยเหตุใด ๆ ก็
ก็คองไปอยู่โลกทิพย์ มีกรรมกรรมอันอาชวไป จนกว่าจะชำระ
แก่โลกทิพย์ ความขริบกรรมอันอาชวไปอย่างนี้ แล้ง
จึงจะรอนพ้นจากโลกทิพย์อันนั้นได้

ถามว่า ถ้าเรียนหนังสือแล้วคนด้อยจึง
ชำระแก่โลกทิพย์ เหมือนชำระหนี้หรือ

ตอบว่า เป็นอย่างนั้น สักว่าชำระค่ากรรมกัน คือ
เป็นเหตุกรรมบ้าง มีกรรมกรรมบ้าง ฉะนั้นกรรมบ้าง ผู้คนอันแต่
การบำเพ็ญบารมีจะเป็นไปในทางใด ซึ่งการอบรมบำเพ็ญ
บารมีของสังคายน ทว่าชำระชำระได้ไม่มีกำหนดเฉพาะ จะคอง
ชำระชำระได้ ผู้คนอันแต่กรรมกรรมบารมีบารมี บารมี
สังคายนเองเป็นประมาณ

ถามว่า ผู้ที่ตายไปอยู่โลกทิพย์แล้ว จะคองกลับมาบัง
มนุษย์โลกนี้อีกหรือไม่ ?

ถามว่า โลกก็พบกับมนุษย์โลกนั้น มีคนมากมิลัดค้อกันอย่างไรบ้างหรือไม่ ?

ตอบว่า มีอยู่เช่นช แต่พวกเราก็เป็นมนุษย์ไมรู้อีก จึงคงได้รับผลของของการคิดค้อจากโลกก็เลยถ้านั้น ไมรู้อีกกันเหลือกว่าจะเป็นมาอย่างไร ตามปรกคณ ชมนุชย์ หรือเทวดา จะพูดอะไรกับมนุษย์ ก็คงพูดกับพวกที่พรองมนุษย์ ฝ่ายกายที่พรองมนุษย์นั้น ก็คงพูดกับพวกที่พรองสัตว์ระกาย ซึ่งเบื่องกับมนุษย์ ได้ด้ออีก มีด้ออันใดเมื่อ ครบเมอชมนุชย์ หรือเทวดาสามารถพูดกับพวกที่พรอง มนุษย์ที่ไม่อาจรับได้ นอกจากที่พวกสัตว์ด้อ เป็นสิ่งของที่พรองกับสิ่งกณณ คือเมื่อใดเมอชมนุชย์ กายที่พรองสัตว์ระอณนอกจากนั้น เมอชมนางจะได้อันเป็นเชื่องกณช่นกคดอช ได้มที่ด้านเหนือ เป็นเชื่องชมนุชย์และเทวดาพูดกับเรา ถ้าคนอยู่เป็นปกติแอชงการว้ อัก แต่เป็นความกิล ไม่ด้อชกใจ โดยที่เรานไโคคคณกชนโคเทานช

ถามว่า ชมนุชย์ที่มาเชื่องกายและทำอะไร ๆ ให้ปรากฏในโลกนี้ใหม่หรือ ?

ตอบว่า มีตมไป แต่พวกที่มานั้น เป็นจำพวกที่อยู๋ในยมโลกโคชมาต เพราะได้รักกับมนุษย์โลก การที่ชมนุชย์

จะมานั่งลงภายใน หรือทำอะไร ๆ โดยที่ขามนุษย์นั้น จะต้องมี
อาศัยมนุษย์บางคน ที่เป็นคนกลางหรือคนทรงด้วย จึงจะทำ
ได้ แต่เรานั้นเป็นแอนทักคิตีตยาก็ยังทรงตัวไม่ถ่วงในทันที

ถามว่า ทำไมเราตายแล้ว จะไม่ไปอยู่โลกทิพย์ไม่ได้
หรือ ?

ตอบว่า ถ้าตัวเราตายแล้ว จะไม่ไปไหนไม่ได้เลย
เป็นอันขาด

ถามว่า ทำไมอย่างไรก็ตายจึงจะไม่เอา ?

ตอบว่า ต้องรู้เหตุอันระคาย การเป็นจริงอย่างไร
ถ้าไม่ไรก็ถึงแล้วหรือ ? คือ เป็นแก่ชราหรือกรรมเก่า
หมดความยึดถือ คนบางคนนั้นตายจากอหิวาตกโรค
หรือถูกรถยนต์ เป็นอยู่ได้ก็ตายอย่างนี้ ไม่จำเป็นจะต้องอาศัย
มีทายาท หรืออหิวาตกโรคด้วยเลย ดังนั้นแหละไม่จำเป็นต้องไปอยู่
โลกทิพย์

ถามว่า ถ้าเช่นนั้นไปข้างไหนเอา ?

ตอบว่า จะไปไหน หรือมาไหน ก็ต้องมีอหิวาตกโรค
หรือทายาท หรือซากปรักหักพังอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงจะ
กล่าวได้ว่าไปตรงมาได้ แม้ความเกิดและความตาย หรือความ

เกิดขึ้นไม่เพียงฉับแปรปรวนใด ๆ ที่จำเป็นจะต้องอาศัยตั้ง
 ฐานภาพ อันประกอบด้วยอาหารอันฐานอย่างใดอย่างหนึ่ง
 จึงจะกล่าวได้ว่า เกิดหรือตาย หรือไม่เที่ยงฉับแปร หรือเกิด
 ดับ หรือเป็นอย่างไรมิได้ เมื่อจักต้นตอของมีโคตรวิสูตร
 ผ่องใส ด้วยญาณเครื่องตรัสรู้พร้อมด้วย หอศัพทออกไป
 ทางหาคจากอภิมหาธรรมคุณของ เมตตาธรรมสองพัน หรือ
 ห้าหมื่นโศกด้วยเวรของอะไร ๆ ที่ตนสั่ง เป็นจักตรวิสูตร
 ปราศจากอภิมหาธรรมคุณใด ๆ สิ้นทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว
 เรนนั้นจะกล่าวได้ว่า ไม่พหุมา หรือเป็นอภิมหาธรรม มิได้
 เสนอเป็นต้นตอ

ถามว่า ถ้าเรนนั้น มีจักตรวิสูตรคงถาวร จะควร
 ตั้งนิมิตฐานว่าไปข้างไหน ?

ตอบว่า ไปสู่ปรินิพพาน

ถามว่า ทำอย่างไร จึงจะไปปรินิพพานได้เล่า ?

ตอบว่า ต้องละมาปมายพิณบุญและกระทำความดีให้มีวิ-

สูตรผ่องใส

ถามว่า ท่านทำมางไรได้หรือ ?

ตอบว่า ได้สิ ฉันจะค่าให้มาถวายอีกเท่าใด ๆ ก็ทรง
มองใจความตามหนังสือที่กล่าวแก่ท่านเอง

โหม นโม รตนคุศยาช

ข้าพเจ้ารอนน้อมเกล้าขอรับโดยความเคารพ

- ๑. กองเคียงโกลโกล

อาภิลุขธรรม	ชอชวียง
ปฐมจันตแห่งโกลชัย	โกลก - ระน
วิชาถอกอับคอง	กิศคณจางเห็น
- ๒. จันตแอะถอสร้าง

พุนเต็มบารมชาญ	ธอาคู
เบ็น โทญนแกจกรวาท	ทงหมก
ถอเกิดโคว โกลก	พกพนตั้งชาร

หอยมุกแห่งชาติจักรวาลสุพรรณบุรี เฉลิมพระชนมพรรษา

๒๐

- ๓. ดั่งธาร ไถกเกิดแก้ว เกิดญานม
- ๔. หอกลหอกลหอกลประการ มากแท้
- ความเห่กู่ท่วงดั่งธาร บรู้งดั่ง
- เต็มจืดเค็มขงพจนเณ แดงสยมน้ำพุดอวย
- ๕. มากมายห่อหุ้มคดคอง ห่อหุ้ม
- ดั่งนารีศรีสุวรรณ งาม
- เกิดญานมพวงเสวย ดำคือโลก
- หมดไกรสรไถกทอง พิเศษเพชร
- ๖. อัจฉราวิรู้งดั่ง หอกล
- วิรู้งดั่ง หอกล
- เห่อหงษ์ เต็มเด่น กระจำน
- ไถกนบ นอบ แจงโลกอุดร

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
 ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

